

Печатарть Шимачекъ прибра стойността на книгата повече отколкото сгруваше тя и задържа я въ печатницата; Прошекъ я намъри готова и распродаде я като притежател — макаръ че е чужди трудъ; а пакъ приятеля като не предаде смѣтка, понеже изгубилъ списъка съ спомоществателитѣ на книгата, за мене друго спасение нѣмаше, освѣнъ да отпечатамъ тази часть по Руско-Турската война, за да исплатж поне дългътъ си, ако мож. Обаче пакъ безъ пари нищо не ставаше.

Извѣстно е, че Народното Събрание отпуска ежегодно подъ расположението на Минист. на Народното Просвѣщение една сума отъ 70,000 л. за снабдяване общинскитѣ библиотеки съ полъзни книги и за литературни предприятия.

Още презъ 1895 г. бѣхъ подалъ прошение въ Министерството да откупи нѣколко екз. отъ първата часть за да се олеснж въ издаването и на втората. При всичко че книгата намъри добри отзиви въ печата, обаче, Министерството отказа да купи съ слѣдующето извинение: „Въ отговоръ на проше- нието ви отъ 11-й Мартъ т. г. (1895) съобщава ви се, господине, че Министерството нѣма възможность за сега да откупи отъ вашето съчинение, защото предвидениятъ кредитъ за литературни предприятия е вече исчерпанъ“.

При голъмата нужда отъ материални средства въ този случай, да не чя същото извинение и за втората часть, подадохъ заявление преди да настъпи годината 1898. А когато на 21-й Ян. се явихъ предъ министра г-на Вазова за резултата, той съ въсхищение ми каза, че този мой трудъ щѣлъ да служи на бждщия историкъ като главенъ источникъ по нашата нова история и отправи ме да питамъ за резултата г-на Цѣева. Послѣдний ме увѣри че заявлението ми още не било постъпило въ Учебний Комитетъ за разглеждане, като прибави: „и сноши даже имахме засѣдание, обаче, вашето заявление нѣмаше и ако бѣ постъпило, то презъ моитѣ рѣцѣ щѣше да премине, заради това, попитайте г-на Ангелова какво е станало“.

Преди да се срещна съ г. Ангелова, архиварьтъ ми връчи приготвеното още на 12-й Ян. писмо, което гласи: Въ отговоръ на проше- нието ви отъ 11 й Дек. м. г. съобщава ви се, господине, че Министерството не може да удовлетвори молбата ви“.

Това писмо носи подписа и на г-на Вазова, на когото като го представихъ, отговори, че *несъзнателно* е подписалъ.